

Clunyjská reforma

Postavení církve (viz *římskokatolická církev*) v *západofrancké říši* v 9. a 10. století bylo značně závislé na feudálech, kteří měli zásadní vliv na obsazování církevních úřadů, kam zhusta dosazovali své příbuzné, nebo je poskytovali svým oblíbencům. Dosazení hodnostáři se nestarali primárně o záležitosti církevní, ale chápali benefícia především jako zdroj příjmů. Pokud chtěla církev něčeho dosáhnout, byla nucena vycházet feudálům vstříc, což vedlo ke stále hlubšímu úpadku církevního života.

Reforma, která se postavila těmto nešvarům a usilovala o vnitřní obrodu církve, vzešla z burgundského kláštera Cluny. Cluny založil 910 akvitánský vévoda Vilém, a to jako nezávislé opatství, které nejen, že nemělo pána, ale bylo též vyňato z pravomoci místního biskupa. Zásadní se pro další vývoj ukázala svobodná volba opatů, která umožnila reformní cestu. Za jejího tvůrce je pokládán druhý opat Odo (927-942); k významným představitelům reformního proudu patřili i jeho nástupci Aymard (942/948- 954), Majolus (954-994) a Odilo (994-1048). *C. r.* se vyznačovala návratem k evangelijním hodnotám, tvrdou askezí a zdůrazněním liturgické stránky klášterního života. Brzy si získala množství přívrženců, a to jak mezi kláštery, tak i ze strany světské moci, která v pokoře hláсанé Cluny viděla potenciálního spojence proti vzrůstajícím nárokům církve. Clunyjské hnutí podporovali i někteří panovníci Svaté říše římské, Ota I, Jindřich II. či Jindřich III.

Od 10. do 12. st. ke Cluny přistoupilo na 2000 klášterů. Vnitřní očista, jež z clunyjského hnutí vzešla, se stala předpokladem dalšího boje o emancipaci církve, zejména tzv. gregoriánské reformy (viz *papežství*). Na konci 11. st. hnutí začalo ztrácet na své opravdovosti, což vedlo k nové reformě benediktinství, jež vyústila ve vznik cisterciáckého řádu (viz *cisterciáci*).